RAAD VAN STATE
afdeling Wetgeving

advies 53.689/3
van 27 september 2013

over

een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘houdende de organisatie van pleegzorg’

Op 9 juli 2013 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin verzocht, binnen een termijn van dertig dagen, verlengd tot 27 september 2013, een advies te verstrekken over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘houdende de organisatie van pleegzorg’.

Het ontwerp is door de derde kamer onderzocht op 17 september 2013. De kamer was samengesteld uit Jo BAERT, kamervoorzitter, Jan SMETS en Jeroen VAN NIEUWENHOVE, staatsraden, Lieven DENYS en Johan PUT, assessoren, en Annemie GOOSSENS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Brecht STEEN, auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 27 september 2013.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING EN RECHTSGROND VAN HET ONTWERP

2. Het decreet van 29 juni 2012 ‘houdende de organisatie van pleegzorg’ (hierna: pleegzorgdecreet) houdt een hervorming van de pleegzorg in en strekt ertoe de verschillende bestaande sectorale pleegzorgvormen te integreren in één regelgevend kader, zodat de pleegzorg autonoom wordt geregeld, los van de andere sectoren. De Vlaamse Regering dient de verschillende bepalingen van het pleegzorgdecreet in werking te stellen uiterlijk tegen 1 januari 2014.

Het om advies voorgelegde ontwerpbesluit strekt tot de uitvoering van het pleegzorgdecreet, waarvan een aantal bepalingen in werking worden gesteld. Ook worden bepalingen uit sectorale besluiten in overeenstemming gebracht met de nieuwe regeling en bevat het ontwerp overgangsbepalingen.

3.1. De meeste bepalingen van het ontworpen besluit vinden een uitdrukkelijke rechtsgrond in:

- de artikelen 3, eerste lid, 4, 5, 7, § 2, tweede lid, 11, tweede lid, 12, 13, § 1, tweede lid, 15, tweede lid, 16, 17, 18, 19, § 1, eerste lid, en § 3, 23, eerste en tweede lid, 24, 25, 26, derde lid, 27, § 3, 52 en 53, eerste lid, van het pleegzorgdecreet;

- de artikelen 6, § 1, en 7, § 1, eerste en derde lid, van het decreet van 17 oktober 2003 ‘betreffende de kwaliteit van de gezondheids- en welzijnsvoorzieningen’;[1]

- artikel 8 van het decreet van 7 mei 2004 ‘tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap’;

- de artikelen 48, § 2, en 52 van het decreet van 7 maart 2008 ‘inzake bijzondere jeugdbijstand’;

- de artikelen 9, derde lid, 11, derde lid, 12, 13 en 16 van het decreet van 12 juli 2013 ‘betreffende de integrale jeugdhulp’;

- en artikel 6, § 2, van het kaderdecreet bestuurlijk beleid van 18 juli 2003.[2]

3.2. Daarnaast dienen een aantal bepalingen van het ontworpen besluit te worden gesteund op de algemene uitvoeringsbevoegdheid van de Vlaamse Regering, bedoeld in

[1] Rechtsgrond voor de artikelen 33 en 48 van het ontworpen besluit.

[2] Gelet op de grote zaaklast van de kamer en de beperkte tijd die daardoor aan het ontwerp besteed is kunnen worden, heeft de kamer maar een *prima facie*-onderzoek naar de rechtsgrond van de talrijke wijzigingsbepalingen kunnen verrichten. Het advies dient dan ook onder dit voorbehoud te worden gelezen.

artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’, gelezen in samenhang met de artikelen 6, 7, § 2, eerste lid, 9, 11, eerste lid, 12, 13, § 1, eerste lid, 14, 15, eerste lid, 16, 19, §§ 1 en 2, 20, 21, 23, derde lid, en 24 van het pleegzorgdecreet.

3.3. Voor enkele bepalingen van het ontworpen besluit dient evenwel een voorbehoud te worden gemaakt.

3.3.1. Luidens artikel 2, tweede lid, van het ontwerp kunnen voor pleeggasten (luidens artikel 2, 8°, van het pleegzorgdecreet zijn dat meerderjarigen voor wie pleegzorg wordt georganiseerd) de typemodules alleen worden ingezet als die personen nood hebben aan pleegzorg vanwege psychiatrische problemen of vanwege een handicap, behalve wanneer de toegangspoort voor pleeggasten beslist tot de voortzetting van jeugdhulpverlening in de vorm van pleegzorg.

Vraag is of er voor deze beperking rechtsgrond is in het pleegzorgdecreet. Hierover om uitleg gevraagd, antwoordde de gemachtigde:

> “De precisering qua doelgroep van de pleeggasten, in artikel 2, tweede lid, vindt steun in de voorbereidende werken van het decreet van 29/6/2012, waaruit blijkt dat het decreet tot doel heeft de al bestaande regelingen inzake pleegzorg te harmoniseren (Memorie van toelichting bij het voorstel van decreet houdende de organisatie van pleegzorg, Gedr. St. Vl. P., 2011-2012, nr. 1597/1, blz. 5-7, punt 3). Als bestaande systemen worden daarin vermeld: gezinsondersteunende pleegzorg (via IVA Kind en Gezin), pleegzorg in de bijzondere jeugdbijstand, pleegzorg in de gehandicaptenzorg en psychiatrische gezinsverpleging. De twee laatstgenoemde systemen richten zich vooral tot meerderjarige personen (‘pleeggasten’).”

Volgens de gemachtigde kan de genoemde bepaling dan ook rechtsgrond vinden in artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, gelezen in samenhang met artikel 3, eerste lid, van het pleegzorgdecreet.

In de toelichting bij het voorstel dat heeft geleid tot het pleegzorgdecreet worden volwassenen met een handicap of met een psychiatrische problematiek weliswaar als voorbeeld gegeven als doelgroep voor de pleegzorg,[3] maar deze beperking vloeit niet voort uit enige bepaling van het pleegzorgdecreet, en andere passages uit de toelichting leiden eerder tot de tegenovergestelde conclusie. Zo wordt daarin het volgende vooropgesteld:

> “Pleegzorg betreft een engagement dat voor pleegzorgers meer bindend is dan het waardevolle, maar minder bindende engagement om deel uit te maken van bijvoorbeeld een ondersteuningsgroep rond een persoon. Binnen de pleegzorg voor volwassenen tekent zich in de praktijk vaak een continuüm af, waardoor een geëigende regeling voor pleegzorg kan worden verantwoord.
>
> De harmonisatieoefening doet, zoals het Kinderrechtencommissariaat in zijn advies bij de conceptnota opmerkt, stilstaan bij eerder getrokken grenzen. Terecht wordt de vraag gesteld waarom de gezinsondersteunende pleegzorg enkel open staat voor kleine kinderen. Ook hieraan komt het voorstel van decreet tegemoet. Het Kinderrechtencommissariaat geeft ook aan dat de harmonisatie zal toelaten dat de

[3] *Parl.St.* Vl.Parl. 2011-12, nr. 1597/1, 8.

overgang van de minderjarigenzorg naar de meerderjarigenzorg minder abrupt zal verlopen."[4]

en

"Het voorstel van decreet bouwt bij de diensten voor pleegzorg aandacht in voor de transitie van minderjarigen in de pleegzorg naar de eventuele zorg voor meerderjarigen (…). Een groot aantal minderjarigen die achttien worden, blijft nood hebben aan een of andere vorm van zorg of ondersteuning. Aan deze vaststelling kan niet voorbij worden gegaan. Wat geldt voor jongeren in de jeugdhulpverlening in het algemeen geldt uiteraard ook voor jongeren in de pleegzorg die meerderjarig worden. De diensten voor pleegzorg dienen daarom in te staan voor zorgcontinuïteit. De indieners van het voorstel van decreet wijzen er ook op dat oplopende studiekosten geen beletsel mogen vormen om de pleegzorg voort te zetten. Om die reden wordt in dit voorstel ook voorzien in een recht op volledige studietoelage voor het pleegkind (minderjarige) of de pleeggast (meerderjarige)."[5]

Artikel 2, tweede lid, van het ontwerp lijkt dan ook voor pleeggasten de toegang tot de pleegzorg ten onrechte te beperken tot pleeggasten met een psychiatrisch probleem of een handicap. Die bepaling dient dan ook uit het ontwerp te worden weggelaten. Hetzelfde geldt voor artikel 2, derde lid, van het ontwerp, waarin een definitie van het begrip "handicap" wordt gegeven.

3.3.2. In artikel 13 van het ontwerp wordt bepaald dat de ondersteuning van pleegzorgers en pleeggezinnen in de zin van artikel 7, § 2, eerste lid, 11°, van het pleegzorgdecreet bestaat uit (niet: in) de *administratieve* ondersteuning. Aldus wordt het begrip "ondersteuning" ingeperkt, maar het is zeer de vraag of daarvoor rechtsgrond bestaat. In het tweede lid van artikel 7, § 2, van het pleegzorgdecreet wordt de Vlaamse Regering enkel gemachtigd om aan de diensten voor pleegzorg bijkomende taken toe te vertrouwen, maar niet om de in het eerste lid van die bepaling omschreven taken in te perken. Weliswaar wordt in de toelichting bij het voorstel dat heeft geleid tot het pleegzorgdecreet, gewag gemaakt van de administratieve ondersteuning, maar uit het hanteren van de woorden "onder meer" vloeit voort dat dit louter een voorbeeld is van de ondersteuning die kan worden geboden.

Conclusie is derhalve dat artikel 13 uit het ontwerp dient te worden weggelaten.

3.3.3. Luidens artikel 17, tweede lid, van het ontwerp wordt een "subsidie" verleend als tegemoetkoming in de kosten voor de psychiatrische gezinsverpleging van pleegkinderen die drie jaar of ouder zijn, met inachtneming van de wijze van verdeling van die kosten tussen de dienst voor pleegzorg en het ziekenhuis, die is vastgelegd in de in artikel 17, eerste lid, van het ontwerp bedoelde samenwerkingsovereenkomst. Die kosten kunnen zowel betrekking hebben op de activiteiten van de dienst voor pleegzorg of van het ziekenhuis, als op de vergoeding van de onkosten van de pleegzorgers. De Vlaamse minister bevoegd voor bijstand aan personen bepaalt hoeveel pleegkinderen aan wie psychiatrische gezinsverpleging wordt verleend, in aanmerking worden genomen voor de subsidiëring, alsook het subsidiebedrag per pleegkind.

---

[4] *Ibid.*, 7.

[5] *Ibid.*, 8.

In zoverre het gaat om een ondersteuning van pleegzorgers en wordt aangenomen dat een afzonderlijke kostenvergoeding, die bovenop de in artikel 63 van het ontwerp bedoelde kostenvergoeding komt, ook deel kan uitmaken van de in artikel 16 van het pleegzorgdecreet bedoelde forfaitaire kostenvergoeding, lijkt voor artikel 17, tweede lid, van het ontworpen besluit rechtsgrond te kunnen worden gevonden in artikel 16, eerste lid, van het pleegzorgdecreet. In zoverre de tegemoetkoming ten goede komt aan de diensten voor pleegzorg, lijkt voor artikel 17, tweede lid, van het ontworpen besluit rechtsgrond te kunnen worden gevonden in artikel 13, § 1, van het pleegzorgdecreet. In zoverre de subsidie ten goede komt aan het betrokken psychiatrisch ziekenhuis, ziet de Raad van State, afdeling Wetgeving, evenwel niet de rechtsgrond voor de genoemde bepaling.[6]

Voorts rijst de vraag of er wel voldoende rechtsgrond bestaat voor het niet-toekennen aan de pleegzorgers van de vergoeding voor pleegkinderen die geen drie jaar oud zijn. Al komt het in de praktijk wellicht minder voor dat kinderen beneden drie jaar psychiatrische behandeling behoeven, toch dient te worden opgemerkt dat in artikel 16, eerste lid, van het pleegzorgdecreet weliswaar wordt toegestaan dat de forfaitaire kostenvergoeding verschilt naargelang de leeftijd van het betrokken pleegkind of de betrokken pleeggast, maar niet dat voor bepaalde leeftijdscategorieën in het geheel geen vergoeding wordt toegestaan wanneer de betrokken kosten ook voor de betrokken leeftijdscategorie dienen te worden gemaakt. Overigens rijst de vraag of zulks zou kunnen worden verantwoord in het licht van het grondwettelijke beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie.

Tot slot is het niet duidelijk welke de rechtsgrond is voor de aan de Vlaamse minister bevoegd voor bijstand aan personen verleende bevoegdheid om te beslissen hoeveel pleegkinderen waaraan psychiatrische gezinsverpleging wordt verleend, in aanmerking komen voor de subsidie. Ook hier rijst bovendien de vraag naar de conformiteit met het gelijkheidsbeginsel.

3.3.4. Artikel 60, eerste lid, van het ontwerp bepaalt dat het attest waarin wordt gemotiveerd waarom het pleegkind of de pleeggast aan het betrokken gezin wordt toevertrouwd, kan worden ingetrokken als het pleeggezin niet langer voldoet aan de voorwaarden vermeld in artikel 14, § 2, eerste lid, van het pleegzorgdecreet. Volgens de gemachtigde geeft die bepaling, op grond van artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, uitvoering aan artikel 14, § 4, tweede lid, van het pleegzorgdecreet. In die laatste bepaling wordt evenwel slechts gewag gemaakt van de intrekking van het genoemde attest in geval van onvoldoende draagkracht om een pleegkind of een pleeggast op te vangen, en niet wanneer niet langer aan de andere in artikel 14, § 2, eerste lid, van het pleegzorgdecreet vermelde voorwaarden is voldaan. Al lijkt het in de logica te liggen van artikel 14, § 2, eerste lid, 1°, van het pleegzorgdecreet, naar luid waarvan uit een uittreksel uit het strafregister niet mag blijken dat elementen bestaan die onverzoenbaar zijn met pleegzorg, dat wanneer wel zulke elementen opduiken, de intrekking van het attest zou

[6] Onverminderd die vaststelling moet worden opgemerkt dat de omvang van de vergoeding niet kan afhangen van de bepalingen van een samenwerkingsovereenkomst tussen de dienst voor pleegzorg en het psychiatrisch ziekenhuis.

kunnen worden bevolen,[7] toch is een aanpassing van artikel 14, § 4, van het pleegzorgdecreet op dit vlak noodzakelijk.

3.3.5. Luidens artikel 63, § 1, tweede lid, van het ontwerp wordt aan de diensten voor pleegzorg een bijkomende forfaitaire subsidie toegekend van 0,70 euro per opvangdag, waarmee de dienst voor pleegzorg een tegemoetkoming aan de pleegzorger kan toekennen voor een "aantoonbare verhoogde zorgzwaartesituatie, af te bakenen in de tijd".

Volgens de gemachtigde zou ook deze bepaling rechtsgrond vinden in artikel 16 (eerste lid) van het pleegzorgdecreet. Vraag is evenwel of een door de betrokken dienst te bepalen verhoogde zorgzwaartesituatie die in de tijd is af te bakenen, wel valt in te passen in het toekennen van een forfaitaire kostenvergoeding, die lijkt te moeten worden bepaald op grond van objectieve, algemeen geldende parameters, terwijl het *in casu* de betrokken dienst voor pleegzorg is die *in concreto* zal beoordelen of er een "verhoogde zorgzwaartesituatie" voorhanden is.[8]

3.3.6. In artikel 67, tweede lid, van het ontwerp wordt bepaald dat de erin bedoelde ambtenaren de met toepassing van artikel 27 van het pleegzorgdecreet opgelegde administratieve geldboete bij dwangbevel "kunnen" invorderen. In artikel 27, § 3, eerste zin, van het pleegzorgdecreet wordt evenwel bepaald dat de administratieve geldboete bij niet-tijdige betaling "wordt ingevorderd". Teneinde niet de indruk te laten ontstaan dat de invordering bij dwangbevel een loutere mogelijkheid zou zijn, wordt in artikel 67, tweede lid, van het ontwerp het woord "kunnen" beter niet gehanteerd.

3.3.7. Luidens artikel 114 van het ontwerp hebben een aantal bepalingen van het pleegzorgdecreet uitwerking met ingang van[9] 1 juli 2013. Bij artikel 53 van het pleegzorgdecreet wordt de Vlaamse Regering evenwel niet gemachtigd om retroactiviteit te verlenen aan bepalingen van dat decreet. De in artikel 114 van het ontwerp opgesomde bepalingen kunnen dan ook maar ten vroegste in werking treden op de dag van de bekendmaking van het te nemen besluit in het Belgisch Staatsblad.[10]

---

[7] Dit kan evenwel moeilijk blijken uit een uittreksel uit het strafregister nu dat uittreksel moet worden voorgelegd bij de aanvraag van het attest om een pleegkind of een pleeggast te kunnen opvangen.

[8] In het ontwerp zijn geen bepalingen opgenomen aan de hand waarvan de "verhoogde zorgzwaartesituatie" objectief kan worden gemeten. Vraag is overigens of daartoe in het pleegzorgdecreet geen uitdrukkelijke rechtsgrond zou moeten bestaan.

[9] Niet "treden in werking op".

[10] Wat betreft de retroactiviteit van sommige bepalingen van het te nemen besluit, zie opmerking 20.

BEVOEGDHEID

4. In het ontwerp worden aangelegenheden geregeld die bevoegdheidsrechtelijk kunnen worden vastgeknoopt aan artikel 5, § 1, I, 1°, en II, 1°, 2°, 4° en 6°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980. Het te nemen besluit betreft derhalve een regeling inzake persoonsgebonden aangelegenheden. Krachtens artikel 128, § 2, van de Grondwet is een decreet van de Vlaamse Gemeenschap in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad van toepassing op instellingen die wegens hun organisatie moeten worden beschouwd uitsluitend te behoren tot de Vlaamse Gemeenschap. Natuurlijke personen kunnen derhalve niet op een rechtstreekse manier onderworpen zijn aan het te nemen besluit; dat is enkel het geval in de mate zij zich vrijwillig tot de genoemde instellingen wenden op basis van een vrije en bewuste keuze.[11]

Aan vergunde diensten voor pleegzorg kunnen derhalve verplichtingen worden opgelegd wanneer ze wegens hun organisatie moeten worden geacht uitsluitend te behoren tot de Vlaamse Gemeenschap.

De pleegzorgers en pleeggezinnen gevestigd in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad kunnen evenwel als zodanig niet als instellingen worden beschouwd in de zin van artikel 128, § 2, van de Grondwet. In beginsel kunnen aan die pleegzorgers en pleeggezinnen geen verplichtingen worden opgelegd, derhalve ook geen attesteringsplicht, tenzij zij zich op vrijwillige basis richten tot één of meer instellingen die wegens hun organisatie geacht moeten worden uitsluitend tot de Vlaamse Gemeenschap te behoren. Op onrechtstreekse wijze, via die instellingen, kan de Vlaamse Gemeenschap wel verplichtingen[12] opleggen aan de betrokken personen, zolang zij zich tot die instellingen blijven richten.[13] Aangezien de pleegzorgers en de pleeggezinnen zich bij de vergunde dienst voor pleegzorg kandidaat dienen te stellen, mag ervan worden uitgegaan dat zij zich vrijwillig richten tot een unicommunautaire instelling die taken inzake ondersteuning en begeleiding opneemt ten aanzien van personen die in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad pleegzorg aanbieden.

Artikel 65, § 1, van het ontwerp bepaalt dat indien de partnerorganisatie waarmee een convenant wordt gesloten, gevestigd is in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad, de convenant de verplichting bevat dat de kandidaat “een unicommunautaire Nederlandstalige werking heeft, wat blijkt uit de werking, de interne beheersstructuur en de taalkundige inrichting”. In het verleden heeft de Raad van State, afdeling Wetgeving, opgemerkt dat de vraag of instellingen daadwerkelijk onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap vallen, wordt beantwoord “op grond van feitelijke gegevens, met name de taalkundige interne structurering van de betrokken instelling”.[14] Aangenomen dat met “werking” de interne werking wordt bedoeld (en derhalve niet de activiteiten), kan het opgelegde criterium worden aanvaard, al valt het niet woordelijk samen met de begrippen die worden gehanteerd in artikel 128, § 2, van de Grondwet.

---

[11] Adv.RvS. 49.958/1/V van 2 augustus 2011 over een voorontwerp dat heeft geleid tot het decreet van 20 april 2012 ‘houdende de organisatie van kinderopvang van baby’s en peuters’, *Parl.St.* Vl.Parl. 2011-12, nr. 1395/1, met verwijzing naar adviezen van de algemene vergadering van de afdeling Wetgeving en van de verenigde kamers.

[12] Zie GwH 13 maart 2001, nr. 33/2001, B.4.3.

[13] Voor een vergelijkbaar geval in de kinderopvang: adv.RvS 49.958/1/V, *l.c.*

[14] *Ibid*, adv.RvS 49.958/1/V, *l.c.*, met verwijzing naar verslag LINDEMANS-DE STEXHE, *Parl.St. Senaat* B.Z. 1979, nr. 200-27, 18-19.

ALGEMENE OPMERKING

5. Het ontwerp bevat verschillende delegaties van reglementaire aard aan de Vlaamse minister bevoegd voor bijstand aan personen.

Zoals bekend is, dienen delegaties aan ministers beperkt te blijven tot aangelegenheden van detailmatige of bijkomstige aard. De meeste van de in het ontwerp opgenomen delegaties blijven binnen deze grens. Anders is het met de delegaties die zijn opgenomen in de artikelen 17, tweede lid, 55, tweede lid, en 63, § 1, eerste lid, van het ontwerp, die minstens meer afgebakend zouden moeten worden.

BIJZONDERE OPMERKINGEN

AANHEF

6. De aanhef van het ontworpen besluit dient te worden aangepast gelet op hetgeen is opgemerkt over de rechtsgrond ervoor.

DISPOSITIEF

Artikel 1

7. Er kan worden overwogen om ook het decreet van 12 juli 2013 ‘betreffende de integrale jeugdhulp’ te definiëren, nu naar dat decreet wordt verwezen in de artikelen 2, eerste[15] en tweede lid, 8, eerste lid, 9 en 112 van het ontwerp. Zo deze suggestie niet wordt gevolgd, dient in ieder geval de datum van dat decreet in de genoemde bepalingen te worden vermeld.

Artikel 2

8. Omwille van de duidelijkheid – en bijgevolg de rechtszekerheid – wordt in artikel 2, eerste lid, van het ontwerp beter verwezen naar het besluit van de Vlaamse Regering van 9 december 2005 ‘betreffende de modulering en de netwerken rechtstreeks toegankelijke jeugdhulpverlening en crisisjeugdhulpverlening in het raam van de integrale jeugdhulp’ dan naar “de regels die daarvoor zijn bepaald ter uitvoering van het decreet betreffende de integrale jeugdhulp”.

[15] Zie over deze bepaling evenwel opmerking 8.

Artikel 8

9. Artikel 8 van het ontwerp bepaalt niets over de toegankelijkheid van de typemodules die deel uitmaken van de behandelingspleegzorg. Het ontwerp kan evenwel zo worden geïnterpreteerd dat deze modules *qua* toegankelijkheid de regels van de typemodules volgen waarnaar in artikel 6 van het ontwerp wordt verwezen. In dat geval blijft evenwel onduidelijk of de typemodule vermeld in artikel 6, 3°, van het ontwerp, rechtstreeks of niet rechtstreeks toegankelijk is. Het verdient hoe dan ook aanbeveling dat de stellers van het ontwerp één en ander in de tekst zelf verduidelijken, wat overigens beter zou aansluiten bij de machtiging vervat in artikel 4 van het pleegzorgdecreet.

Artikel 10

10. Luidens artikel 10 van het ontwerp kunnen de typemodules “verblijf” en “begeleiding” worden gecombineerd met de thuisbegeleiding “als dat nodig is”. Dit laatste dient te worden geëxpliciteerd.

Artikel 15

11. In artikel 15 van het ontwerp dient te worden verwezen naar “artikel 63, § 1”, in plaats van naar “artikel 67, § 1”.

Artikel 17

12. Artikel 17, tweede lid, van het ontwerp wordt beter opgenomen in afdeling 4 van hoofdstuk 4 ervan, nu het gaat om een aspect van de vergoeding voor pleeggezinnen die in die afdeling wordt geregeld.

Hoofdstuk 3, afdeling 3, onderafdeling 2

13. In artikel 26, eerste lid, van het pleegzorgdecreet wordt de term “intrekking” van de vergunning gehanteerd, en niet de term “opheffing”. Aangezien in een uitvoeringsbesluit niet kan worden afgeweken van de terminologie van het rechtsgrond biedende decreet, dient ook in hoofdstuk 3, afdeling 3, onderafdeling 2, de decretale terminologie te worden gehanteerd.

Artikel 52

14. In artikel 52, vijfde lid, van het ontwerp wordt de term “financiële overheden” gehanteerd. Volgens de nota aan de Vlaamse Regering worden hiermee “de Inspectie van Financiën en Begroting” bedoeld. Indien enkel de Inspectie van Financiën wordt bedoeld (en niet de Vlaamse minister bevoegd voor begroting), wordt dit beter uitdrukkelijk bepaald.

Artikel 53

15. In artikel 53, eerste lid, van het ontwerp dient de verwijzing naar artikel 56 te worden vervangen door een verwijzing naar artikel 52.

Artikel 58

16. In artikel 58, tweede lid, van het ontwerp dient de verwijzing naar de artikelen 60, § 3, eerste lid, en 61, eerste lid, te worden vervangen door een verwijzing naar de artikelen 56, § 3, eerste lid, en 57, eerste lid.

Artikel 59

17. In artikel 59 van het ontwerp dient te worden verwezen naar de artikelen 56, 57 en 58 in plaats van naar de artikelen 60, 61 en 62.

Artikelen 63 en 64

18. Ook in artikel 63 van het ontwerp zijn de verwijzingen niet correct: er dient te worden verwezen naar de artikelen 56, § 3, eerste lid, en 57, tweede lid, in plaats van naar de artikelen 60, § 3, eerste lid, en 61, tweede lid.

19. Teneinde beter aan te sluiten bij de in het pleegzorgdecreet gehanteerde terminologie, dient in artikel 63, § 2, van het ontwerp gewag te worden gemaakt van “kostenvergoeding” in plaats van de term “subsidie” te hanteren. Om dezelfde reden hantere men in artikel 64 van het ontwerp de term “tegemoetkoming” in plaats van de term “subsidie”.

Artikel 115

20. Luidens artikel 115 van het ontwerp hebben een aantal bepalingen van het te nemen besluit uitwerking met ingang van 1 juli 2013. Aangezien bepalingen van een uitvoeringsbesluit nooit in werking kunnen treden of uitwerking kunnen hebben vóór de datum van de inwerkingtreding of de uitwerking van de decretale bepalingen die ervoor rechtsgrond bieden, en ervan dient te worden afgezien aan bepalingen van het pleegzorgdecreet retroactiviteit te verlenen (zie opmerking 3.3.7), kan ook geen retroactiviteit worden verleend aan de in artikel 115 van het te nemen besluit opgesomde bepalingen.

Die retroactiviteit zou overigens ook op zich niet toelaatbaar zijn, nu de meeste bepalingen waaraan retroactiviteit wordt verleend, de procedure regelen voor het toekennen van de vergunning van de diensten voor pleegzorg en derhalve allerlei verplichtingen inhouden die niet retroactief kunnen worden opgelegd.[16]

Conclusie is derhalve dat het te nemen besluit ten vroegste in werking kan treden op de dag van de bekendmaking ervan in het Belgisch Staatsblad.

DE GRIFFIER DE VOORZITTER

Annemie GOOSSENS Jo BAERT

[16] Het bezwaar dat aan de terugwerkende kracht kleeft, wordt niet verholpen door het gegeven dat de ontworpen regeling reeds is bekendgemaakt bij rondzendbrief. Het procedé waarbij een regeling onmiddellijk wordt opgelegd zonder het tot stand komen van de gevolgde noodzakelijke decretale of reglementaire basis af te wachten, en aan die laatste dan, wanneer zij uiteindelijk tot stand komt, terugwerkende kracht te verlenen voor zoveel tijd als nodig is om de reeds gangbare praktijk te bevestigen, is immers ontoelaatbaar. Dit is vooreerst het geval omdat het afwijkt van de normale regels die moeten worden gevolgd bij de totstandkoming en de bekendmaking van reglementaire bepalingen en het die regels dreigt uit te hollen, ten tweede, omdat het de beslissingsbevoegdheid van de Vlaamse Regering feitelijk aan banden legt, en ten slotte, omdat het gevolgde procedé een bron van rechtsonzekerheid is voor de bestemmelingen van de betrokken normen.